

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ
СУД У БЕОГРАДУ
Гж2 140/24
21.3.2024. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ у већу састављеном од судија Јелене Стевановић, председника већа, Иване Марковић Радојевић и Радмиле Радић, чланова већа, у парничном поступку по тужби тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Филип З. Филиповић, адвокат из Београда, Видиковачки венац број 19/18, против тужене ББ из ..., чији је пуномоћник Немања М. Влчек, адвокат из Београда, Улица Пивљанина Баја број 37, ради вршења родитељског права и издржавања и по противтужби тужене ради вршења родитељског права, издржавања и установљења права становања, одлучујући о жалби тужене изјављене против пресуде Другог основног суда у Београду П2 490/22 од 13.11.2023. године, у седници већа одржаној дана 21.03.2024. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, жалба тужене ББ из ... и **ПОТВРЂУЈЕ** пресуда Другог основног суда у Београду П2 490/22 од 13.11.2023. године у ставу другом, петом и шестом изреке.

ПРЕИНАЧАВА СЕ пресуда Другог основног суда у Београду П2 490/22 од 13.11.2023. године у ставу четвртном изреке, па се **ОБАВЕЗУЈЕ** тужилац АА из ..., да на име свог дела доприноса за издржавање малолетног ВВ, поред досуђеног износа из става трећег изреке пресуде Другог основног суда у Београду П2 490/22 од 13.11.2023. године, плаћа још и износ од 5.000,00 динара, сваког 1. до 5. у месецу за текући месец, почев од дана подношења притивтужбе 20.8.2022. године, па убудуће док траје законско издржавање или док се не измени одлука, с тим што је доспеле, а неисплаћене рате, дужан платити одједном са законском затезном каматом, почев од доспелости наведених износа, па до исплате и то уплатом на текући рачун законске заступнице малолетног детета мајке ББ, отворен код "Raiffeisen banke" број рачуна ... под претњом принудног извршења, док се тужбени захтев тужене по противтужби ББ из ... **ОДБИЈА** као неоснован у делу преко досуђених 20.000,00 динара, па до тражених 30.000,00 динара.

ОДБИЈА СЕ захтев тужиље по противтужби ББ из ... за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Образложење

Побијаном пресудом, ставом првим изреке, вршење родитељског права над малолетним ВВ, рођеним дана ...2021. године у ..., поверено је мајци ББ из ... ради самосталног вршења родитељског права. Ставом другим изреке, уређен је модел одржавања личних односа малолетног ВВ са оцем АА: сваког понедељка, среде и петка, тако што ће отац малолетно дете преузимати из вртића од 16,00 часова и враћати га на адресу боравишта мајке до 20,00 часова; сваке друге суботе у месецу, почев од 09,00 часова до недеље у 09,00 часова, тако што ће отац преузимати и враћати малолетно дете на адресу боравишта мајке; сваки други верски и државни празник; сваки други рођендан детета; сваки очев рођендан, 7 дана током зимског одмора и 15 дана током летњег одмора. Ставом трећим изреке, обавезан је тужилац-противтужени да на име свог дела доприноса за издржавање малолетног ВВ плаћа месечно износ од 15.000,00 динара сваког 1-ог до 5-ог у месецу за текући месец, почев од 20.08.2022. године, као дана подношења противтужбе, па убудуће, док за то постоје законски услови или док се ова одлука не измени другом судском одлуком, с тим што је доспеле, а неисплаћене обавезе издржавања дужан да плати у року од 15 дана од дана пријема писменог отправка пресуде, све уплатом на текући рачун законске заступнице малолетног детета, мајке ББ, отворен код “Raiffeisen banke” ad број рачуна ... под претњом принудног извршења. Ставом четвртим изреке, одбијен је противтужбени захтев тужене-противтужиље у делу којим је тражила да се тужилац-противтужени обавезе да на име свог дела доприноса за издржавање малолетног детета плаћа месечно износ преко досуђених 15.000,00 динара до тражених 30.000,00 динара, као и за временски период од 11.04.2022. године, као дана подношења тужбе до 20.08.2022. године, као дана подношења противтужбе, као неоснован. Ставом петим изреке, одбијен је противтужбени захтев тужене-противтужиље у делу којим је тражено да се конституише право становања у корист малолетног ВВ, рођеног ...2021. године и његове мајке ББ из ..., ул. ..., рођене ... године у ..., на стану тужиоца АА из ..., рођеног ... године у ... и то стана број 3, корисне површине 48 м², који се налази у ул. ... у ..., број објекта 1, све на катастарској парцели ... КО ... и уписан у лист непокретности број ... КО ..., а што је тужилац дужан да трпи и да се обавезе тужилац да се исели из стана у року од 15 дана под претњом принудног извршења, као неоснован. Ставом шестим изреке, одређено је да свака странка сноси своје трошкове парничног поступка.

Против наведене пресуде жалбу је благовремено изјавила тужена побијајући је, како произлази из навода жалбе у ставовима другом, четвртм, петом и шестом изреке. Трошкове другостепеног поступка је тражила и определила.

Испитујући правилност пресуде у побијаном делу, на основу овлашћења из члана 386 Закона о парничном поступку- ЗПП (“Службени гласник РС” број 72/11, 55/14, 87/18, 18/20 и 10/23-др.закон), који се примењује на основу одредбе члана 202 Породичног закона- ПЗ (“Службени гласник РС” број 18/05, 72/11 и 6/15), Апелациони суд је оценио да је жалба тужене делимично основана.

Према утврђеном чињеничном стању, парничне странке су биле у емотивном односу, који је у јуну 2021. године прерастао у ванбрачну заједницу на адреси тужиоца ..., да би заједница живота била окончана дана 01.04.2022. године, када је тужена напустила стан тужиоца и вратила се у кућу својих родитеља. Током трајања заједнице живота парничне странке рођено је заједничко дете странака малолетни ВВ, дана ...2021. године. Тужилац је рођен ... године, запослен је у ..., и остварује месечну

зараду од 70.000,00 динара. Додатно се радно ангажује као фотограф за "...", фотографише прославе и по ангажовању, остварује око 3.000,00 динара по ангажману. У периоду од маја до октобра, као фотограф, ради једном до два пута недељено (викендом), а у периоду од октобра до маја ради једном до два пута месечно (викендом). На терену се задржи око 4 сата, нема фиксно радно време, јер то зависи од тога када прослава почиње, а у највећем броју случајева прослава почиње од 13,00 часова, па надаље. Живи у стану површине 48 м², чији је он власник, по структури једноипособан, којег је купио по основу стамбеног кредита из 2021. године са роком отплате од 20 година, са месечном ратом од 27.000,00 динара. Има трошкове становања на име утрошка струје између 10.000,00 и 12.000,00 динара у зимском периоду, а у летњем између 3.000,00 и 4.000,00 динара, телефона, интернета, кабловске од око 5.000,00 динара, инфостана око 2.000,00 динара. За исхрану месечно троши између 12.000,00 и 15.000,00 динара, за одећу и обућу годишње потроши 300 – 400 евра, за хигијену и козметику месечно потроши између 2.000,00 и 3.000,00 динара. За физичку рекреацију у теретани месечно издваја 3.000,00 динара. Других трошкова нема, нема других непокретности у свом власништву, не поседује аутомобил, а поред малолетног детета нема других лица која је дужан да издржава. Тужиочеви родитељи живе у стану површине 50 м² и поседују једну гаражу у ..., која је адаптирана у гарсоњеру 18 м². Од престанка заједнице живота између парничних странака 01.04.2022. године доприноси издржавању зај. малолетног детета износом од 10.000,00 динара месечно.

Тужена живи у кући која је власништво њеног оца, по структури петособној, живи са родитељима и млађим братом, узраста 19 година, који је студент. Њени родитељи су запослени, остварују зараду од по 60.000,00 динара, а она у договору са родитељима за трошкове становања даје износ од 20.000,00 динара, не поседује непокретност у свом власништву, нити аутомобил. Запослена у Предузећу "...", чији је она сувласник заједно са рођеном сестром (по 50%). Месечно оставарује зараду од 73.385,00 динара. Додатних извора прихода нема. Седиште предузећа је ... у простору који изнајмљују за износ од 800 евра месечно, предузеће поседује сопствене машине. Малолетни ВВ иде у вртић. Сваког месеца за потребе вртића мајка купује влажне марамнице, чаше и убрусе, на шта просечно месечно потроши 500,00 динара, купује папир, прибор за цртање, месечно у вредности од 1.000,00 и 1.200,00 динара. Малолетни ВВ нема ваннаставних активности. За исхрану за њу и дете месечно потроши износ од 20.000,00 динара, за куповину одеће и обуће за дете просечно месечно потроши износ од 3.000,00 до 4.000,00 динара, а поред тога на 6 месеци неопходно је да купи нове патофне за малолетно дете за које издваја 2.000,00 динара. Тужена за малолетно дете свакога месеца купује лекове, јер је дете често болесно и за то просечно месечно потроши између 2.000,00 и 3.000,00 динара. Такође, купује играчке за дете у висини износа између 1.000,00 и 2.000,00 динара, месечно а за козметику за малолетно дете потроши износ од 1.000,00 динара.

Према налазу и мишљењу Градског центра за социјални рад, Одељење Раковица од 30.05.2022. године, допунским налазима од 05.01.2023. године и 23.02.2023. године, као и коначном налазу и мишљењу од 28.04.2023. године, произлази да су оба родитеља подобна за вршење родитељског права, да препознају развојне потребе детета, да поседују адекватне родитељске капацитете и да су способни за адекватан емоционални одговор детету, при чему се дете осећа сигурно и прихваћено. Имајући у виду наведено, а нарочито низак календарски узраст малолетног ВВ, протекли период од адаптације малолетног детета на одвајање од мајке и самостални боравак са оцем, као и

чињеницу да је малолетни ВВ укључен у вртић, мишљење стручног тима је да је у најбољем интересу малолетног ВВ да се повери мајци на самостално вршење родитељског права, са чиме је и отац сагласан. Имајући у виду целокупне капацитете родитеља и детета, календарски узраст детета, приврженост оцу и мајци и узимајући у обзир чињеницу да мајка још увек доји дете и да се главно неслагање између родитеља тиче времена када дете треба да преспава код оца, да је у најбољем интересу да малолетни ВВ са непуне две године може да преспава код оца без негативних последица на психофизички развој детета. (у време закључења главне расправе пред првостепеним судом мал. ВВ је старости 2 године и 4 месеца). Дете је већ адаптирано на стан у коме отац живи, са оцем је остварена блискост и отац има довољне родитељске капацитете да у случају дететовог негодовања на спавање без мајке примерено реагује. Наведени модел виђања не може имати значајан негативан утицај на мајчину жељу да настави са дојењем детета. У домаћинству оца обезбеђени су сви потребни психофизички и економски услови за задовољење потреба малолетног детета, па је предложено да се контакти малолетног детета са оцем одвијају на тај начин што ће отац малолетно дете преузимати из вртића сваког понедељка, среде и петка од 16,00 часова и враћати га на адресу мајке до 20,00 часова; сваки друге и четврте суботе у месецу (од навршене друге године живота детета), отац ће преузимати малолетно дете са адресе мајке од 09,00 часова и враћати га у недељу до 09,00 часова на адресу мајке, сваки други верски и државни празник, сваки други рођендан и сваки очев рођендан дете ће проводити у домаћинству оца, 7 дана током зимског одмора и 15 дана током летњег одмора малолетно дете ће боравити са оцем.

Наведено чињенично стање утврђено је потпуно и поуздано и оно логично и недвосмислено произилази из доказа у списима које је првостепени суд правилно оценио у складу са одредбом члана 8 ЗПП. Жалбом тужене-противтужиље чињенично стање није доведено у сумњу, нити су истицане нове чињенице, нити предлагани нови докази у смислу одредбе члана 372 став 1 ЗПП.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања првостепени суд је приликом доношења одлуке о поверавању малолетног детета и о начину одржавања личних односа детета са оцем, пошао од основног налаза Градског центра за социјални рад, Одељење Раковица од 30.05.2022. године, допунских налаза од 05.01.2023. године и 23.02.2023. године, као и коначног налаза од 28.04.2023. године, које је прихватио као поуздано доказно средство, оценио да је у најбољем интересу малолетног детета с обзиром на његов узраст, пол, емоционалне и развојне потребе да буде поверен мајци на самостално вршење родитељског права, будући да је током поступка утврђено да мајка поседује неопходне родитељске компетенције да самостално врши родитељско право, да се адекватно брине о малолетном детету, да задовољава све његове потребе и да је малолетно дете у свакодневним активностима усмерено на мајку.

Правилно је првостепени суд донео одлуку о моделу виђања малолетног детета са оцем, руководећи се начелом из члана 6. став 1. ПЗ-а којим је прописано да је свако дужан да се руководи најбољим интересима детета у свим активностима које се тичу детета, као и начелом из члана 61. којим је прописано да дете има право да одржава личне односе са родитељем са којим не живи, а то право се може ограничити само судском одлуком. Из наведеног разлога нису основани жалбени наводи тужене да првостепени суд није ценио на прави начин чињеницу да се малолетно дете још увек доји и да није узео у обзир да одвајање од мајке и одвајање од устаљеног начина

успављивања детета у овом узрасту може имати далекосежне последице на психофизичком и психичком плану малолетног детета. Наиме, првостепени суд је приликом одлучивања имао у виду календарски узраст малолетног детета, као и оцену стручног тима да је отац подобан за вршење родитељског права, да препознаје развојне потребе детета, да поседује адекватне родитељске капацитете и да је способан за адекватан емоционални одговор детету, оцењујући да је у најбољем интересу малолетног детета да виђа оца према моделу из става другог изреке побијане пресуде. Првостепени суд је правилно оценио, узимајући у обзир примедбе тужене, да спавање малолетног детета код оца два пута месечно не може да доведе до престанка продужене лактације код тужиље, а да исто утиче на ојачавање везе са родитељем који не врши родитељско право. Такође, првостепени суд је правилно ценио и чињеницу да је малолетно дете адаптирано на одвајање од мајке, јер похађа вртић, да је адаптирано на стан оца у којем се и родио, да је са њим остварио довољан степен блискости, да код њега може да преспава, из ког разлога је правилно првостепени суд проценио да спавање код оца не оставља никакве негативне последице по психофизички развој детета. При томе, процена је и стручног тима да отац има родитељске капацитете да адекватно одреагује на дететово негодовање због спавања без присуства мајке. С обзиром да је првостепени суд своју одлуку детаљно образложио у побијаној пресуди, а које разлоге прихвата и овај суд, као другостепени, детаљније их не образлаже на основу овлашћења из члана 396 став 2 ЗПП-а у вези члана 202 ПЗ-а.

Нису основани наводи из жалбе тужене да виђање детета са оцем не треба да се одређује суботом, с обзиром да је отац радно ангажован суботом и да неретко тај дан дете уопште не проводи са оцем, већ са очевим родитељима. Овај суд, као другостепени, сматра да је целисходно и у најбољем интересу малолетног детета, односно да је повољно за његов психофизички развој да се виђање одвија и сваке друге суботе у месецу са предвиђеним спавањем у ноћи и између суботе и недеље. Чињеница да је отац малолетног детета викендима радно ангажован на пословима фотографисања, а што су странке учиниле неспорним током поступка, није од одлучујућег утицаја у конкретном случају. Наиме, према исказу тужиоца његово радно ангажовање суботом почиње од 13,00 часова, па надаље и у просеку траје 4 сата, а с обзиром да је модел виђања викендом уређен почев од 09,00 часова суботом до 09,00 часова недељом, став овог суда је да ће отац викендом имати довољно времена да проведе са малолетним дететом, а да увек постоји могућност да отац те две суботе у месецу, које су обухваћене моделом виђања, прерасподели на тај начин да их ослободи и да се тим данима радно не ангажује.

Неосновани су и жалбени наводи тужиље да је неправилна одлука првостепеног суда у погледу начина одржавања контакта мал. заједничког детета са оцем, зато што дете суботом проводи време са баком и деком по оцу, уместо са оцем.

Ово стога што је једно од права детета признатих Породичним законом прописано одредбом члана 61 став 5 да дете има право да одржава личне односе и са сродницима и другим лицима са којима га везује посебна блискост, ако ово право није ограничено судском одлуком. С обзиром да баба и деда по оцу малолетног детета спадају у круг његових најближих крвних сродника и да је од великог значаја да се између њих успостави близак однос, да се омогући да у личним контактима исказују и изражавају љубав, нежност, пажњу и да се тај однос временом развија, према ставу овог суда, контакти које суботом дете одржава са баком и деком по оцу, уз оца или у

његовом краћем одсуству, не могу неповољно утицати на психомоторни развој детета, већ напротив, могу само допринети бољем психомоторном развоју детета и развоју његове личности.

Неосновани се жалбеним наводима тужене указује на неправилност одлуке првостепеног суда којом је одбијен њен захтев из противтужбе да се конституише право становања у корист малолетног ВВ и његова мајке ББ на стану тужиоца АА и то стан број 3, корисне површине 48 м², који се налази у ул. ... у ..., као и да се обавезе тужилац да се исели из стана. Право становања јесте право детета из корпуса дечијег права и у интересу родитеља који врши родитељско право. За остварење овог права Породични закон предвиђа одређене услове: да је други родитељ власник стана на коме дете и родитељ који врши родитељско право стичу право становања, да дете и родитељ који врши родитељско право немају право становања на усељивом стану, да право становања траје одређено време - до пунолетства детета и да прихватање њиховог захтева за право становања не представља очигледну неправду за другог родитеља.

У конкретном случају, правилно је првостепени суд ценио чињеницу да тужилац живи у стану на коме тужена тражи конституисање права становања, да тужилац у свом власништву нема других непокретности, а да је предметну непокретност купио 2021. године уз помоћ стамбеног кредита са роком отплате од 20 година, за који плаћа месечну рату у износу од 27.000,00 динара, док се са друге стране тужена са малолетним дететом по престанку заједнице живота преселила у петособну кућу њених родитеља, где живи са родитељима и млађим братом у засебној соби коју дели са малолетним дететом, где без прекида борави од априла 2022. године. Није спорно, како то првостепени суд правилно констатује, да тужена и малолетно зај. дете странака полажу право на *habitatio* у смислу члана 194 ПЗ-а. Међутим, правилно је првостепени суд ценио чињеницу да је тужена, заснивањем центра животних активности у породичној кући свог оца, организовала свој живот и живот малолетног детета, на начин који је адекватнији и у најбољем интересу малолетног детета, а истовремено је правилно првостепени суд закључио и да би иселење тужиоца из стана представљало очигледну неправду за тужиоца, посебно код чињенице да конституисање права становања на стану у власништву тужиоца није једини начин да мал. ВВ оствари право на дом те да је већ адаптиран на породично окружење у којем је од свог десетог месеца живота. Ово посебно код чињенице да је тужена у породичном окружењу и имовински збринута, са мал. ВВ, тако што је директор у сопственом предузећу чија је делатност ..., која послује у пословном простору површине 1700 м² где су смештене машине у власништву предузећа, које остварује добит, да има још два радника ..., поред своје сестре и ње као запослених, где остварује и зараду, да живи у породичној кући са родитељима и братом, у стану површине од око 100 м² у власништву својих родитеља у ..., која има и спрат који се не користи за становање, да је мајка тужене власница још једне куће у ... површине 80 м², којој треба адаптација, као и пословног простора површине 265 м² плус тераса 50 м² у ... у ... Поред тога, из исказа тужене датог у својству парничне странке, проистиче да захтев за *habitatio* није заснован на потреби да се детету обезбеди таква заштита и брига која је неопходна за његову добробит, јер је детету добробит обезбеђена и на начин на који му је мајка организовала живот, те да би се усвајањем захтева заправо погодновало тежњи тужиле која је мотивисана жељом њених родитеља који, како она наводи у исказу “просто желе да она преузме одговорност за поступак што је са овим човеком правила дете”.

Међутим, основано се жалбом тужене указује да је првостепени суд из чињеница које је утврдио извео неправилан закључак о постојању других чињеница на којима је заснована пресуда, конкретно да је потребе малолетног детета на основу исказа мајке проценио на износ од 28.600,00 динара, јер се сабирањем свих потреба мал.ВВ долази до просечног месечног износа за подмирење његових потреба у висини од 31.350 динара. Поред тога, у погледу примене материјалног права, односно критеријума за одређивање издржавања, прописаних одредбом члана 160 ПЗ-а према потребама поверилаца и могућностима дужника издржавања, првостепени суд није правилно применио материјално право и општепознате чињенице када је закључио да је износ од 15.000,00 динара довољан на име доприноса за издржавање малолетног ВВ од стране оца, овде тужиоца. Наиме, овај износ није одмерен адекватно спрам могућности дужника издржавања, имајући у виду висину његове укупне зараде, односно могућност стицања додатне зараде, његове имовинске прилике, као и да се наведеним износом не може обезбедити стандард идентичан стандарду дужника издржавања. Ово стога што дужник издржавања остварује месечну зараду од 70.000,00 динара, али се и додатно радно ангажује као фотограф по ком основу стиче додатне приходе, па је овај суд, имајући у виду и потребе мал. детета, а узимајући у обзир и минимални износ за храненике који је у време пресуђења износио 44.926,00 динара, као и да тужилац нема обавезу законског издржавања ниједног другог лица, то је по мишљењу Апелационог суда основан захтев тужене из противтужбе да тужилац доприноси издржавању малолетног детета износом од 20.000,00 динара месечно за малолетног ВВ, имајући у виду потребе малолетног детета, као повериоца издржавања и могућности туженог, као дужника издржавања. Стога је Апелациони суд оценио да је потребно преиначити првостепену одлуку, те обавезати тужиоца да доприноси издржавању малолетног детета у износу од још 5.000,00 динара, односно у укупном износу од 20.000,00 динара.

Наиме, полазећи од одредбе члана 160 – 165 ПЗ-а, имајући у виду начин, висину и трајање издржавања, као и најбољи интерес малолетног детета, у складу са одредбом члана 6 тачка 1 ПЗ-а и члана 3 тачка 1 и 2 и члана 27 и 31 Конвенције о правима детета (ратификованим Законом о ратификацији Конвенције Уједињених нација о правима детета “Службени лист СФРЈ” међународни уговори 15/90 и “Службени лист СРЈ” међународни уговори број 4/96 и 2/97), којима је прокламовано основно право сваког детета на животни стандард који одговара дететовом физичком, менталном, духовном и социјалном развоју, тек се доприносом од укупно 20.000,00 динара по мишљењу Апелационог суда обезбеђују животни и здравствени услови за правилан и потпун развој малолетног детета, а истовремено се не угрожава егзистенција самог тужиоца, као дужника издржавања.

Ценећи трошкове за задовољење личних потреба оца, као дужника издржавања, те имајући у виду да отац живи у стану који је у његовом власништву, површине 48 м², да је радно способан, запослен у ..., да је по занимању економиста, те да се додатно радно ангажује као фотограф и да је током године викендима радно ангажован, као и чињеницу да осим малолетног ВВ нема другог лица које је по закону дужан да издржава, процена Апелационог суда у Београду је да је тужилац, као отац, у могућности и мора да доприноси издржавању малолетног детета у износу од 20.000,00 динара, те да је наведени износ у складу са стандардом тужиоца, као дужника

издржавања, а првенствено са утврђеним и процењеним потребама детета које су по врсти уобичајене за дете његовог узраста у висини и у складу са социјалним статусом породице, те посебно имајући у виду да је минимални износ за храњенике износ који је већи од износа процењеног за трошкове малолетног детета узраста две и по године. Приликом одлучивања Апелациони суд је имао у виду да се малолетно дете налази у фази стварања имунитета, да похађа вртић, да је изложен честим инфекцијама од којих и оболева, те да му је у том смислу потребна константна примена лекова и суплемената које му мајка обезбеђује, те с обзиром да се налази и у календарском узрасту убрзаног физичког развоја и да му је потребна одговарајућа одећа и обућа, те имајући у виду висину примања тужене и њене материјалне прилике, као и околност да тужилац поред прихода у виду зараде, имајући у виду своје занимање, здравствену способност, те године живота, може да остварује и додатне приходе, а што он већ и чини. С обзиром на све напред изложено, тужилац је дужан да својим капацитетима обезбеди малолетном детету минимум доприноса, а који се огледа у половини, односно износу који је и мањи од половине месечног износа за храњенике.

Апелациони суд је ценио и остале жалбене наводе, али их посебно не образлаже, јер налази да нису од утицаја на доношење другачије одлуке на основу овлашћења из члана 396 став 1 и 2 ЗПП у вези члана 202 ПЗ.

Потврђена је и одлука о трошковима парничног поступка, јер је донета у складу са одредбом члана 207 ЗПП, водећи рачуна о разлозима правичности, а не према успеху у спору у складу са чланом 153 ЗПП јер је у конкретном случају, спор вођен и по тужби тужиоца и по противтужби тужене, а у интересу малолетног детета.

Са изложеног, одлучено је као у ставу првом изреке на основу члана 390 и 401 тачка 2 ЗПП-а, у ставу другом изреке на основу члана 394 тачка 3 и 4 ЗПП-а, све у вези члана 202 ПЗ-а, а у ставу трећем изреке сходном применом члана 165 став 2 у вези са чланом 153 ЗПП у вези члана 202 и 207 ПЗ-а.

**Председник већа-судија
Јелена Стевановић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Јасмина Ђокић